

дръвенѣ Гуттенберговѣ буквѣ на всякъ слагарь ученикъ, кога да напусти типографѣж-тъ, и така тыя буквы ся разнесли. Съ тыя буквы Гутенбергъ печаталъ само дребны работы. Испослѣ му дошло на умѣ да зарѣчя да му изрѣжѣтъ буквы отъ металъ напр. отъ олово, нѣ и тыя бувы не были еще истъщены. Найнапоконѣ му ся роди честита мысль да ли не бы было найдобрѣ да излѣе буквы-ты. Нѣ то было нова и голѣма работа, на кожто ся стои да благодаримъ за днешно-то съврѣшенство на типографско-то искусство; за тѣжъ работѣ пакъ му трѣбували пары и той изново отиде до Фауста, който като видѣ, че работата отвожда напредѣ и че отъ нежъ има да ся облажи много, займа Гуттенбергу на 6 Дек. 1452 л. еще 800 ф. Сега Гуттенбергъ можяше да залови поголѣмѣ работѣ; найголѣма книга, кожто напечата, е св. Писаніе, отъ което ся е учювалъ единъ екземпляръ у царскѣж-тъ книжницѣ въ Парисѣ. На тѣжъ книгѣ не е забѣлѣжено ни мѣсто-то, ни врѣмя-то, дѣ и кога е печатана, нито кой ѣ е печаталъ. Както ся види причина на това былъ самъ корыстолобивый Фаустъ, който искалъ да ся не зачюе за тѣжъ типографѣж, каквото печатаны-ты книги отъ Св. Писаніе да ся продаватъ по онѣжъ скѣпѣ цѣнѣ, по каквжто ся продавали и рѣкописны-ты.

Между това на Фаустовой зетѣ, който ся наричалъ *Шеферъ*, было писано да подобри и истъщи типографско-то искусство. Той былъ сѣдѣлъ нѣколко врѣмя у Парисѣ, дѣто ся научилъ да багри (боядисва) нѣчта, печатаны съ плочи, на кои-то букви-ты были врѣзаны. Като чловѣкъ залибенъ за тѣнко-то и гладко-то, той съзрѣлъ все, что трѣбувало да ся направи, за да бѣде похубаво Гуттенбергово-то печата-